

'AL WAS
IK EEN
WALGELIJKE
ACTRICE
EN VOND
IEDEREEN
ME KUT, DAN
NOG ZOU IK
SPELEN'

‘IK BEN EEN BEETJE FLUNGELIG’

GAITE JANSEN (22) *lijkt vederlicht en is nogal woepie – naar eigen zeggen – maar speelt met gemak ZWARE ROLLEN. De actrice over ijdelheid, nietsdoen en haar COMING-OF-AGE.*

Terwijl aan de overkant van de bar haar cappuccino met veel gesis en gegrom een goede laag schuim krijgt, hupst Gaité Jansen licht als een veertje van het ene been op het andere. De zwaartekracht lijkt geen vat te hebben op de 22-jarige actrice: verlaat een woord haar lippen, dan vliegen haar armen er pijlsnel achteraan. Vergezeld van duizend handgebaren vertelt ze over haar hoofdrol in de nieuwe film *Supernova* en haar stage bij Toneelgroep Amsterdam. Een grote uitdaging noemt ze het, om na al haar cameraervaring nu ineens in het veel onbekendere theater te staan. ‘Tachtig keer spelen, door heel Nederland en België, dat is zo nieuw voor mij. En elke keer voor een live publiek, terwijl ik gewend ben aan een regisseur en een cameraman als enige toeschouwers.’ Met een triomfantelijke lach: ‘Maar weet je wat leuk is voor mij? De regisseur, Guy Cassiers, staat bekend om het gebruik van camera’s op het toneel. Dat is dus een hele chille overgang!’

Gaité Jansen moet nog afstuderen aan de Toneelacademie, maar de lijst van films en tv-series waarin ze speelde is indrukwekkend. Na rollen in *Hoe Duur was de Suiker*, *Sonny Boy*, *170 Hz*, *In Therapie* en *Schemer* is ze nu te zien als de zeventienjarige Meis in *Supernova*, de nieuwste film van Tamar van den Dop. Een broeierige zomer lang balanceert zij tussen pubermeisje en volwassen vrouw, gevangen in een onavontuurlijk, afgelegen gehucht. Meis heeft twee grote verlangens:

ten eerste vindt ze het hoog tijd ontmoagd te worden. Ten tweede hoopt ze hartstochtelijk dat er gauw een auto van de weg raakt en zo de gevel van het ouderlijk huis ramt.

‘Ik heb erg om Meis moeten lachen,’ vertelt Gaité, als ze min of meer rustig op een stoel zit. ‘Zo’n toffe chick. En ik herkende het bovendien goed, dat coming-of-agegevoel. Meis kan niet wachten, ze wil volwassen worden, shit ontdekken. Een uur lang fietst ze door de weilanden naar een vriendin om daar haar tieten te laten zien en te fantaseren over een tepelpiercing. Maar tegelijkertijd wil ze nog gewoon kinderdingen doen. Dat is zo mooi aan die levensfase: het is seks, drugs en stoepkrijten.’

DE ROL LIJKT JE OP HET LIJF GESCHREVEN. ‘Weet je, op mijn vijftiende deed ik al auditie voor deze film. Ik zou de rol gaan spelen, maar toen werden de opnames uitgesteld. Toen het uiteindelijk door kon gaan, zei Tamar: “Je bent ondertussen eigenlijk te oud geworden voor het personage, maar ik krijg je maar niet uit mijn hoofd. Kom alsjeblieft nog één keer auditie doen om me te bewijzen dat je het niet moet worden.”’ Grijnzend: ‘En dat is dus mislukt.’

TOEN WERD MEIS DUS SPECIAAL VOOR JOU EEN PAAR JAAR OUDER GEMAAKT? ‘Voor een meisje van zeventien kon ik nog wel door. Volgens mij is dat uiteindelijk ook beter voor de film. Meis voelt een enorme drang om ontmoagd te worden. Ik herken dat bij mezelf niet op mijn vijftiende, maar wel toen ik zeventien was.’ ⇨

OVER
SUPERNOVA

Supernova vertelt het verhaal van Meis, die samen met haar ouders en oma in de bocht van een dorpsweg woont. Ze droomt van een groots en meeslepend leven, maar het enige wat er gebeurt is het wachten tot de volgende auto de bocht mist en de gevel van het huis ramt. Het scenario, geschreven door Tamar van den Dop, is gebaseerd op de Vlaamse roman *Mijn vader zegt dat wij levens redder* van de Vlaamse schrijver Do van Ranst.

'DE
PUBERTEIT
IS EEN
MOOIE
LEVENSFASE:
HET IS SEKS,
DRUGS
EN STOEP-
KRIJTEN'

'FYSIEK
VALT ER
NOG WAT
TE LEREN.
IK BEN VAN
MEZELF
NOGAL
WOEPIE...'

JE MOEST JE VOOR DEZE INTIEME FILM LETTERLIJK EN FIGUURLIJK BLOOT GEVEN. DAT GING VAST NIET ZONDER SLAG OF STOOT. 'Tuurlijk niet. Telkens was weer de vraag hoe dichtbij ik het durfde te laten komen. Hoe echt durfde ik het te laten zijn? De camera maakte veel close-ups, dat voelt sowieso al naakt, maar in dit geval droeg ik tijdens de opnames ook nog eens geen make-up. Is dat erg? Wél als Tamar staat te juichen wanneer ik de set op kom met een dikke pukkel. Dat botst dan toch een beetje met mijn eigen ijdelheid.'

NIET ALLEEN DE CAMERA, OOK HET VERHAAL LIJKT DICHT BIJ JE TE KOMEN. 'Ik moest mijn eigen kinderlijkheid opzoeken, een fase die ik pas net had afgesloten en waarmee ik ook vrede had dat die voorbij was. Door in zo'n personage te duiken, raakte ik er echter zelf ook weer in terug en ging ik er eerlijk gezegd ook best weer naar verlangen. Dat is het verwarrende van acteren: tijdens het spelen kan ik zomaar ontdekken dat een emotie waarvan ik dacht dat die voorbij was tóch nog ergens zit. Bij het spelen is dat alleen maar handig, maar dat betekent ook dat het een keer in het echt naar buiten zou kunnen komen.'

SCHRIK JE DAARVAN? 'Bij dit soort herinneringen niet. Maar het geldt natuurlijk ook voor kanten van mezelf die ik juist nog niet eerder had ontdekt. Vooral bij negatieve aspecten voel ik dat. Als ik zoiets opzoek, dan weet ik: het zit wél in me. Het is interessant om jezelf zo nu en dan te dwingen om daar toch naar toe te gaan.'

WAT LEVERT DAT OP? 'Het dwingt me te denken op een manier die niet per se de mijne is. Door veel verschillende personages te spelen, moet ik mezelf ook heel veel verschillende visies eigen maken. Ik vind dat heel verrijkend.'

HERKEN JE MEIS' VERLANGEN DAT SOMS INEENS ALLES ANDERS MOET? MAG ER VAN JOU WEER EENS EEN AUTO HET HUIS BINNEN KNALLEN? 'Bij vlagen. Het is een gevoel dat zo nu en dan weer terugkomt. Ik kan niet zo goed tegen nietsdoen. Eén dag kan dat wel, maar daarna word ik onrustig. Dan word ik para en móét er wat gebeuren.'

DE ENE NA DE ANDERE FILMROL, EEN JAARCONTRACT BIJ HET GROOTSTE NEDERLANDSE TONEELGEZELSCHAP, RECENSENTEN DIE JOU DE GROOTSTE BELOFTE NOEMEN, 'DE NIEUWE CARICE VAN HOUTEN' ZELFS.

GEBEURT ER NIET JUUST WAT TE VEEL? 'Ach...'

EEN MENS ZOU ZOMAAR PIEKEREND IN BED KUNNEN DENKEN: KAN IK AL DIE BELOFTES WEL WAARMAKEN? 'Ik ben daar niet zo mee bezig. Of tenminste niet van tevoren. Ik tob niet vooruit, maar achteraf. Als de opnames voorbij zijn en ik er niets meer aan kan veranderen, dan denk ik pas: "Ze zijn vast teleurgesteld, nu val ik door de mand." Het is een gevoel dat steeds weer de kop op steekt, maar waaraan ik me niet wil overgeven. Het is ook niet de reden waarom ik speel. Al was ik een walgelijke actrice en vond iedereen me kut, dan nog zou ik spelen. Het negatieve gevoel wint nooit.'

JE BENT BIJNA KLAAR OP DE TONEELACADEMIE. WAT ZOU JE IN DIE LAATSTE MAANDEN NOG WILLEN LEREN? 'Ik ben soms wat onverstaaanbaar, daar moet ik nog aan werken. En fysiek valt er nog wat te leren. Ik ben van mezelf nogal woepie...'

WOEPIE? 'Ik heb zo'n lang lijf, dat de hele tijd alle kanten op wappert. Een beetje flungelig.'

AHA, FLUNGELIG! 'Meis is zelf ook heel woepie, dus daar kwam ik tot mijn recht. Maar ik zal het moeten proberen te onderdrukken, want ik moet tenslotte ook een stevige vrouw kunnen spelen, met het leed van de wereld op haar schouders.'

BIJ TONEELGROEP AMSTERDAM MAG JE HET BINNENKORT GAAN BEWIJZEN IN *HAMLET VS HAMLET*. 'En dan maar meteen de rol van Ophelia. *I'm very blessed*. Ik heb erg veel zin om te gaan spelen, de tekst van Tom Lanoye te ontleden, met professionele acteurs te werken en elke avond nieuwe dingen te mogen ontdekken.'

EN DAN BEN JE AFGESTUDEERD EN WORD JE - WOEPIE - DE GROTE BOZE BUITENWERELD IN GESMETEN. BEN JE KLAAR VOOR DIE COMING-OF-AGE? 'Heel mijn leven heb ik op school gezeten, dit wordt de eerste keer dat ik niet meer naar school hoef. Dat vind ik wel lachen, maar ik besef ook dat de veiligheid daardoor weg zal vallen. Dat is best wel eng, natuurlijk.' Stilte. Een hand door het haar. En dan: 'Ik heb héél veel zin, maar ook héél weinig zin. Begrijp je dat?'

'Hamlet vs Hamlet' gaat op 19 maart in première in de Stadsschouwburg Amsterdam, voor speeldata zie tga.nl. *'Supernova'* draait vanaf 10 april in de bioscoop